

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9ECdo/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	1120207443
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1120207443.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne nadácie Lacontha Foundation, Lichtenštajnské kniežatstvo, 9494 Schaan, Bahnhofstrasse 15, IČ: FL-0002.064.731-8, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Fulecom, Bratislava, Živnostenská 2, proti žalovanému U. H., narodenému X. J. XXXX, U., J. XXX/XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Michalská 14, IČO: 47 255 706, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-60ECud/1/2020, pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 60ECud/1/2020, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2023 sp. zn. 1CoE/50/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 23. októbra 2020 č. k. 60Ecud/1/2020-131 zastavil konanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalobkyni vrátil krátený súdny poplatok vo výške 59,30 eura.

1.1. Návrhom doručeným súdu prvej inštancie 27. apríla 2020 sa žalobkyňa postupom podľa čl. 38 a nasl. Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Nariadenie Brusel I“) domáhala vyhlásenia vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia - Kráľovského súdneho dvora, Oddelenia Lorda kancelára pri Výsokom súdnom dvore z 18. októbra 2012 č. DCC/000298/12. Predmetným rozhodnutím, označeným ako Osvedčenie o trovách, proti ktorým žalovaný včas nevzniesol námietky, mal byť žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 724 720,27 britských libier titulom náhrady nákladov vzniknutých v konaní vedenom pred Vrchným súdom v Londýne pod sp. zn. 6678/2008 (ďalej len „rozhodnutie o nákladoch“). Rozhodnutie bolo osvedčené podľa článku 54 Nariadenia Brusel I.

1.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade ide o tzv. iné rozhodnutie v konkurznej veci, na ktoré je potrebné aplikovať ustanovenia Nariadenia Brusel I, pretože rozhodnutie o nákladoch,

ktorého sa týkal návrh, bolo vydané za jeho účinnosti. S poukazom na čl. 40 nariadenia skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť [§ 161 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)]; dospel k záveru, že je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci - impedimentum rei iudicatae. Z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 60Ecud/5/2015 mal za preukázané, že o tom istom návrhu žalobkyne vymedzenom tým istým žalobným petitom vyplývajúcim z rovnakých skutkových okolností založených na tom istom právnom dôvode medzi totožnými účastníkmi konania už bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Okresného súdu Bratislava I z 3. júna 2015 č. k. 60Ecud/5/2015-78, ktorým súd návrh žalobkyne na vyhlásenie vykonateľnosti totožného cudzieho rozhodnutia zamietol a žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania. Toto uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2016 sp. zn. 22CoE/166/2015. Vo veci bolo podané aj dovolanie žalobkyne, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. februára 2018 sp. zn. 2Cdo/149/2017 zamietol.

1.3. Žalobkyňa v konaní predložila totožné listiny ako v predchádzajúcom konaní, preto súd prvej inštancie uzavrel, že nejde o žiadne nové skutočnosti, ktoré by nastali po právoplatnom zamietnutí pôvodného návrhu, alebo ktoré by žalobkyňa nemohla predložiť v predchádzajúcom konaní. Za takú skutočnosť nepovažoval ani nový úradný preklad už v predchádzajúcom konaní predložených listín. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie konanie v zmysle ust. § 161 ods. 2 s poukazom na § 230 v spojení s § 234 ods. 2 CSP zastavil. Svoje závery podporil odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2018 sp. zn. 18CoE/252/2016 v obdobnej veci týkajúcej sa prekážky litispendencie v konaní o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 31. marca 2023 sp. zn. 1CoE/50/2021 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, ako aj pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 60Ecud/5/2015, a po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne správne.

2.2. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa k návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch pripojila o.i. notársky overenú fotokópiu cudzieho rozhodnutia a kópiu osvedčenia podľa čl. 54 a 58 Nariadenia Brusel I zo 16. októbra 2014. Žalobkyňa v odvolaní uvádzala, že k návrhu predložila iné vyhotovenie úradne osvedčenej kópie cudzieho rozhodnutia, než ktorá bola predložená v predchádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 60Ecud/5/2015. K tomu odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa podala návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch už 27. februára 2015, ku ktorému pripojila o. i. notársky overenú fotokópiu cudzieho rozhodnutia a osvedčenia podľa čl. 54 a 58 Nariadenia Brusel I. Okresný súd Bratislava I uznesením z 3. júna 2015 č. k. 60Ecud/5/2015-78 návrh zamietol pre formálne vady rozhodnutia o nákladoch a pochybnosti o pravosti údajov v ňom uvedených, ktoré neboli odstránené ani na výzvu súdu.

2.3. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 2Cdo/149/2017, ktorý nad rámec nedostatku materiálnej vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia vzhliadol aj potrebu aplikácie tzv. výhrady verejného poriadku z dôvodu kolízie s ochranou základných práv žalovaného, ako aj s obsahom uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. novembra 2018 sp. zn. IV. ÚS 582/2018, oboma týkajúcimi sa konania sp. zn. 60Ecud/5/2015, odvolací súd zdôraznil význam základného princípu procesného práva ne bis in idem, vyjadreného v tzv. negatívnej podmienke konania, veci právoplatne rozhodnutej - impedimentum rei iudicatae (§ 230 CSP). Uviedol, že Nariadenie Brusel I túto podmienku osobitne neupravuje, ale súd oprávnený konať o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia musí kedykoľvek počas konania ex offio prihliadať na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže vo veci konať a rozhodnúť (§ 161 CSP). Po všeobecnom opise charakteru prekážky právoplatne rozhodnutej veci odvolací súd upriamil pozornosť na to, že ak súd zistí, že medzi tými istými stranami už bolo vydané rozhodnutie, ktorým sa konanie o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia právoplatne skončilo, treba primárne skúmať povahu tohto rozhodnutia, a až následne prijať záver o (ne)dostatku podmienok konania spočívajúcom v prekážke právoplatne rozhodnutej veci. Odvolací súd považoval v prejednávanej veci za nesporné, že v konaní

vedenom pod sp. zn. 60Ejud/5/2015 už došlo - bez ohľadu na správnosť či úplnosť posúdenia - k meritórnemu preskúmaniu návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch, a že pri súdom konštatovanom nedostatku jeho materiálnej vykonateľnosti pre dôvodné pochybnosti o pravosti tohto cudzieho rozhodnutia, resp. pravosti údajov v ňom uvedených, ako aj pri aplikácii výhrady verejného poriadku, bolo nutné dospieť k záveru, že uvedené nedostatky nebolo možné reparať predložením totožného rozhodnutia a takéto rozhodnutie nebolo možné opätovne podrobiť meritórnemu preskúmaniu.

2.4. Žalobkyňa v konaní predložila exekučný titul, ktorý už raz bol meritórne preskúmaný; na tom podľa odvolacieho súdu nič nemení ani skutočnosť, že ide o jeho inú kópiu, pretože túto mohla predložiť už v skôr prebiehajúcim konaní sp. zn. 60Ejud/5/2015. Iná úradne osvedčená kópia, ktorá je s výnimkou dvoch rukou dopísaných číslíc úplne identická s kópiou rozhodnutia predloženou v predchádzajúcom konaní (vrátane rukou dopísanej nezrozumiteľnej vety), a ku ktorej žalobkyňa predložila identické osvedčenie č. CN55/14 zo 16. októbra 2014, tak nemohla byť dôvodom pre opätovné preskúmanie splnenia podmienok na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že právoplatné rozhodnutie vydané vo veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 60Ejud/5/2015 predstavuje prekážku rozhodnutej veci, ktorú nemožno odstrániť, a je vylúčené, aby si žalobkyňa novým návrhom na vyhlásenie vykonateľnosti uplatnila akýkoľvek nárok z totožného exekučného titulu, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, že nespĺňa náležitosti a podmienky na vyhlásenie vykonateľnosti podľa Nariadenia Brusel I. Súd prvej inštancie v danom prípade nemohol pristúpiť k opätovnému posudzovaniu cudzieho rozhodnutia v zmysle splnenia podmienok pre vyhlásenie vykonateľnosti podľa Nariadenia Brusel I, nakoľko takéto posúdenie už bolo realizované v konaní, ktoré tomuto konaniu predchádzalo - konanie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 60Ejud/5/2015. Na uvedený nedostatok podmienky konania bol súd prvej inštancie povinný prihliadnuť ex off. S ohľadom na uvedené odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie postupoval správne, v súlade s čl. 40 Nariadenia Brusel I, keď konanie zastavil, preto uznesenie napadnuté odvolaním žalobkyne, považujúc ho vo výroku za vecne správne, potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Žalobkyňa k prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a k porušeniu práva na spravodlivý proces v dovolaní uviedla, že odvolací súd založil svoje nezákonné rozhodnutie na svojvoľných záveroch a znemožnil jej riadne prejednanie veci. Z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I vydaného v predchádzajúcom konaní, ako ani z potvrdzujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave explicitne nevyplýva, že by došlo k meritórnemu posúdeniu návrhu resp. k prijatiu záveru o nedostatku materiálnej vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch, resp. aplikácii výhrady verejného poriadku. Z rozhodnutí vydaných v predchádzajúcom konaní je podľa dovolateľky zrejmé, že dôvodom zamietnutia návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch bola len a výlučne vada spočívajúca v neúplnom údaji o dátume, od ktorého mali byť počítané úroky v prípade nezaplatenia istiny. Žiadne iné nedostatky cudziemu rozhodnutiu v základnom konaní vytýkané neboli. Odvolací súd podľa žalobkyne nesprávne interpretoval rozhodnutie o dovolaní žalobkyne vydané v predchádzajúcom konaní tak, že v ňom bola aplikovaná i výhrada verejného poriadku, pretože vo vzťahu ku konkrétnemu návrhu žiaden takýto záver vyslovený nebol. Odvolací súd neakceptoval, že jediným dôvodom zamietnutia návrhu v predchádzajúcom konaní bol neúplný dátum na vyhotovení predloženého rozhodnutia o nákladoch a absolútne svojvoľne dospel k záveru o existencii ďalších dôvodov, čo ho viedlo k nesprávnemu záveru o existencii prekážky res iudicata. Ak mal odvolací súd nejaké pochybnosti o pravosti predloženého rozhodnutia, mal za účelom ich odstránenia vykonať dokazovanie. Pokiaľ ide o ručne vpísané údaje, súdy v predchádzajúcom konaní podľa žalobkyne nemali žiadne pochybnosti o pravosti cudzieho rozhodnutia. Dovolateľka ďalej poukázala, že rozhodnutie o nákladoch bolo vydané okrem žalovaného aj voči ďalším dvom solidárne zaviazaným dlžníkom, pričom voči jednému z nich - H. Q. - je vedené konanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti takmer totožného cudzieho rozhodnutia obsahujúceho manuálne vstupy, v ktorom odvolací súd zrušil pôvodne zamietajúce uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie za účelom posúdenia podmienok na uznanie cudzieho rozhodnutia a vykonanie dokazovania.

3.2. Dovolateľka namietala, že vyhotovenie cudzieho rozhodnutia, ktoré predložila k návrhu v tomto konaní, obsahovalo všetky požadované údaje, nebol dôvod pre vyslovenie pochybností o jeho pravosti, preto bolo potrebné postupovať podľa čl. 41 Nariadenia Brusel I a vyhlásiť rozhodnutie za vykonateľné, pričom až v odvolacom konaní bolo možné preskúmať návrh z hľadiska čl. 34 a 35 nariadenia, vykonať dokazovanie a prípadne dospieť k záveru o existencii dôvodov na zastavenie konania. Záverom dodala, že prekážku veci rozsúdenej je v exekučnom konaní potrebné interpretovať a aplikovať striktné reštriktívne.

3.3. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP a k dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 CSP) dovolateľka uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom závere, pokiaľ ide o možnosť zastaviť konanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Žalobkyňa namietala, že článok 41 Nariadenia Brusel I neumožňuje vydať žiadne iné rozhodnutie okrem takého, ktorým súd návrhu vyhovie, alebo tento zamietne. Štádium konania po podaní návrhu sa vyznačuje striktno formálnym charakterom, pričom podrobnejšie preskúmanie veci nariadenie zveruje až do rúk odvolacieho súdu. Aj v danom prípade až odvolací súd bol oprávnený posudzovať, či sú splnené procesné podmienky. Podporne poukázala na dôvodovú správu k Lugánskemu dohovoru (Dohovor o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach podpísaný 30. októbra 2007 v Lugane). V tejto súvislosti žalobkyňa v dovolaní formulovala právnu otázku, či je súd prvej inštancie v konaní o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia podľa Nariadenia Brusel I oprávnený rozhodnúť aj o zastavení konania o takomto návrhu, keď nariadenie takýto spôsob rozhodnutia výslovne neupravuje.

4. K dovolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný; dovolaciemu súdu navrhol, aby konanie zastavil, alternatívne aby dovolanie zamietol resp. odmietol. V prvom rade spochybnil oprávnenie advokáta JUDr. Milana Fuleca podať v mene žalobkyne dovolanie a zastupovať ju v dovolacom konaní. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedol, že konanie o vyhlásenie vykonateľnosti nie je súčasťou vykonávacieho (exekučného) konania, ako tvrdila žalobkyňa. Aj podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2021 sp. zn. IV. ÚS 13/2021 je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, rozhodnutím vo veci samej a toto je následne podkladom pre exekúciu. Zdôraznil, že tak v predchádzajúcom, ako aj v tomto konaní sa tá istá žalobkyňa voči tomu istému žalovanému domáhala vyhlásenia vykonateľnosti toho istého rozhodnutia; ak žalobkyňa v predchádzajúcom konaní neuniesla dôkazné bremeno, a ani neodstránila na výzvu súdu vady vytýkané predloženej kópii rozhodnutia, v dôsledku čoho nebola v predchádzajúcom konaní úspešná, nemôže vec predložiť znova. Ustanovenie § 230 CSP nepredpokladá opätovné prejednanie tej istej veci, preto tvrdenia žalobkyne o povinnosti súdov vec v tomto konaní opäť prejednať podľa žalovaného nemajú oporu v právnom poriadku. V predchádzajúcom konaní už bol prijatý záver, že žalobkyňa nespĺnila svoju povinnosť predložiť také vyhotovenie cudzieho rozhodnutia, ktoré by spĺňalo požiadavky na preukázanie pravosti podľa § 53 ods. 1 Nariadenia Brusel I. Žalovaný osobitne poukázal na body 30. a 36. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o pretrvávajúcich nedostatkoch v predložení vyhotovení cudzieho rozhodnutia vytýkaných už v predchádzajúcom konaní; pre úplnosť dodal, že vo veci žalobkyne už bolo slovenskými všeobecnými súdmi právoplatne rozhodnuté, že nebolo preukázané, že by žalovaný vôbec bol upovedomený o začatí konania na súde vo Veľkej Británii.

4.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaný uviedol, že súdy sa už opakovane vyjadrili k nemožnosti interpretácie ustanovení Nariadenia Brusel I pomocou dôvodovej správy k Lugánskemu dohovoru. Argumentáciu žalobkyne o nemožnosti aplikácie CSP považoval za protirečivú; poukázal na čl. 40 ods. 1 Nariadenia Brusel I. Záverom dodal, že dovolanie z hľadiska § 421 ods. 1 CSP v danej veci nie je prípustné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou odvolacieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

12.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

12.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprela dovolateľka o tvrdenie, že odvolací súd nesprávne interpretoval rozhodnutia vydané v predchádzajúcom konaní o návrhu žalobkyne na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, v dôsledku čoho dospel

k nesprávnym záverom, že konanie je potrebné zastaviť pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

14. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

15. V danom prípade má byť predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Vo svetle záverov veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu vyslovených v uznesení z 10. mája 2023 sp. zn. 1VCdo/1/2023 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 22/2023 je dovolanie podľa § 420 CSP voči takému rozhodnutiu prípustné.

16. Dovolací súd považuje za prospešné pripomínať, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených námietok skúmal, či došlo k žalobkyňou namietanej procesnej vade, ktorá by zároveň dosahovala intenzitu porušenia práva žalobkyne na spravodlivý proces; takú v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

17. Rozhodovanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť civilného sporového konania spadajúcu pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Z uvedeného vyplýva, že procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia (čl. 38 a nasl. Nariadenia Brusel I v spojení s CSP), treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

18. Žalobkyňa odvolaciemu súdu vytýkala, že založil svoje rozhodnutie na svojvoľných záveroch o existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci, ktorú mali zakladať rozhodnutia vydané v predchádzajúcom konaní o návrhu žalobkyne, ktorým sa už raz domáhala vyhlásenia vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia o nákladoch podľa Nariadenia Brusel I, a ktoré skončilo právoplatným zamietnutím návrhu. Rozhodnutia vydané v predchádzajúcom konaní ale podľa žalobkyne neboli výsledkom meritórneho preskúmania návrhu, preto nemohli založiť prekážku res iudicata.

19. Konanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia podľa čl. 38 a nasl. nariadenia Brusel I je špecifickým konaním, ktorého cieľom je overiť, či cudzie rozhodnutie spĺňa všetky požadované formálne náležitosti. Podľa nariadenia rozsudok vydaný v členskom štáte sa uznáva v ostatných členských štátoch automaticky; príslušný súd členského štátu vydá rozhodnutie, ktorým vyhlási cudzie rozhodnutie za vykonateľné, ihneď po splnení formálnych náležitostí podľa čl. 53 a 54 nariadenia, teda po predložení takého vyhotovenia cudzieho rozsudku, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti, ako aj osvedčenia o jeho vykonateľnosti. Postup pri podaní návrhu, ako aj samotné konanie o ňom sa potom spravuje príslušnými procesnými ustanoveniami toho členského štátu, v ktorom sa žiada o výkon cudzieho rozsudku, pričom príslušný súd skúma iba splnenie formálnych náležitostí návrhu, rozhodnutie po vecnej stránke nepreskúmava. Z uvedeného možno vyvodíť záver, že procesný úspech osoby, ktorá žiada vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia na území iného členského štátu, je determinovaný splnením procesnej povinnosti predložiť v konaní perfektný návrh, ktorým sa má na mysli taký, ktorý spĺňa formálne náležitosti požadované nariadením (čl. 41 v spojení s čl. 53 a 54 Nariadenia Brusel I).

20. Ústavný súd Slovenskej republiky považuje rozhodnutie vydané v konaní o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia za rozhodnutie vo veci samej. V náleze z 21. mája 2021 sp. zn. IV. ÚS 13/2021 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z roku 2021 pod č. 32 (ZNUÚS 32/2021) dospel k záveru, že „vecou samou“ treba rozumieť aj vyriešenie

uznania vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, pretože sa tu posudzujú otázky procesného práva - predpoklady uznania vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, ktoré môže následne slúžiť ako podklad pre nútený výkon - exekúciu. Dodal, že uznesením odvolacieho súdu sa konanie o tejto veci právoplatne končí.

21. V okolnostiach posudzovanej veci je potrebné zdôrazniť, že totožná žalobkyňa sa už raz, a to návrhom podaným 27. februára 2015 na Okresnom súde Bratislava I, v konaní sp. zn. 60Ecud/5/2015, domáhala vyhlásenia vykonateľnosti totožného rozhodnutia o nákladoch voči tomu istému žalovanému na území Slovenskej republiky a súd prvej inštancie po preskúmaní návrhu a k nemu pripojených príloh dospel k záveru, že mu nemožno vyhovieť, lebo predložené vyhotovenie cudzieho rozsudku neobstojí z hľadiska požiadaviek na preukázanie jeho pravosti. V konaní bolo vytknutých viacero formálnych nedostatkov predloženého cudzieho rozsudku, ktoré neboli odstránené, a ktoré jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, viedli k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť.

22. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 60Ecud/5/2015 dospel k záveru, že totožné rozhodnutie o nákladoch, ktoré bolo ako príloha pripojené k návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia o nákladoch v tomto konaní, bolo už raz meritórne preskúmané. Z právoplatného uznesenia Okresného súdu Bratislava I z 3. júna 2015 č. k. 60Ecud/5/2015-78 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2016 sp. zn. 22CoE/166/2015, ako aj z naň nadväzujúcich rozhodnutí dovolacieho súdu a ústavného súdu, posudzujúc tieto komplexne ako celok, mal za preukázané, že rozhodnutie o nákladoch už bolo s konečnou platnosťou preskúmané z hľadiska splnenia formálnych predpokladov pre uznanie jeho vykonateľnosti.

23. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že neboli splnené podmienky pre zastavenie konania pre prekážku res iudicata. Dovolací súd si je vedomý, že k porušeniu práva strany sporu na spravodlivý proces môže dôjsť aj v prípade zastavenia konania, hoci pre taký postup neboli splnené procesné podmienky; v danom prípade ale v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver, že došlo k namietanému porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

24. Ak sa o už (tej istej) veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova (§ 230 CSP); konanie je potrebné bez ďalšieho zastaviť pre neodstrániteľnú vadu konania.

25. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že vecou samou sa rozumie procesný nárok, o ktorom je súd povinný rozhodnúť. Vecou samou sa má namysli vlastný predmet konania, teda súhrn skutkových a právnych poznatkov, ktoré majú byť predmetom právneho posúdenia. V súlade s dispozičným princípom, predmet konania určuje žalobca ako dominus litis, nie súd.

26. V konaní o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozsudku zainteresovaný účastník žiada - zjednodušene povedané - o uznanie cudzieho exekučného titulu za vykonateľný na území Slovenskej republiky. Zmyslom a základným cieľom konania podľa čl. 38 a nasl. Nariadenia Brusel I je overiť, či rozhodnutie iného členského štátu vo veci samej spĺňa formálne požiadavky, aby bolo možné následne umožniť nútený výkon práva z neho vyplývajúceho v exekučnom konaní na území Slovenskej republiky. Uvedenému potom zodpovedná aj značne formálny procesný postup súdu, ktorý v počiatočnej fáze konania skúma iba splnenie formálnych náležitostí, pričom účastník, proti ktorému návrh smeruje, nemá o konaní vedomosť, a dozvie sa o ňom až momentom doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Až v prípadnom odvolacom konaní môže proti uznaniu vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia uplatniť „námietky“, rovnako až v tomto štádiu konania možno cudzie rozhodnutie preskúmať z hľadiska existencie niektorého z dôvodov odopretia uznania podľa čl. 34 a 35 nariadenia.

27. V prípade konania o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozsudku sa vecou samou má na mysli práve posúdenie formálnych náležitostí cudzieho rozhodnutia. Zároveň, toho, kto má záujem o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia na území iného členského štátu, zaťažuje procesná povinnosť predložiť také vyhotovenie cudzieho rozhodnutia, pri ktorom nie sú pochybnosti o jeho

pravosti (čl. 40 ods. 3 v spojení s čl. 53 nariadenia). Ak si navrhovateľ túto svoju procesnú povinnosť nesplní, a to ani dodatočne na výzvu súdu na odstránenie nedostatkov podania, nedávalo by žiaden zmysel pripustiť opätovné konanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti totožného cudzieho rozhodnutia, pretože by tým došlo k porušeniu zásady ne bis in idem.

28. Podstata dovolacej argumentácie žalobkyne spočívala v tvrdení, že v danom prípade súdy vec nesprávne právne posúdili, keď bez opory v Nariadení Brusel I zastavili konanie pre nedostatok procesných podmienok. Žalobkyňou vnímané nesprávne právne posúdenie veci sa týkalo procesnej prípustnosti (opakovaného) návrhu žalobkyne na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a súdy aplikovali výlučne procesné normy, preto dovolací súd skúmal opodstatnenosť tvrdenia žalobkyne, že jej odvolací súd nesprávnym procesným postupom uprel právo na prejednanie veci (III. ÚS 225/2020). K tomu uvádza nasledovné.

29. Význam práva na spravodlivý proces podľa judikatúry ESLP i práva na súdnu ochranu v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje akýsi základný ochranný štít pre účastníkov civilného súdneho konania. Jedným z jeho aspektov je aj „právo na súd“ - právo na meritórne rozhodnutie predloženej veci. Právo na súd ale nie je absolútne a pripúšťa isté obmedzenia, lebo samotná jeho povaha vyžaduje právnu úpravu na úrovni štátu, ktorý má v tomto ohľade určitý priestor pre uváženie. Tieto obmedzenia však nemôžu vylúčiť alebo obmedziť prístup osoby k súdu takým spôsobom, alebo v takej miere, že by došlo k zásahu do samej podstaty tohto práva (napr. Kohlhofer a Minárik proti Českej republike, rozsudok ESLP, 15.október 2009, č. 32921/03, č. 28464/04, č. 5344/05, § 90).

29.1. Súdny proces má svoje zákonné podmienky, ktorými sa riadi a ktoré ohraničujú jeho medze. Dovolací súd je toho názoru, že požiadavka vnútroštátneho práva, aby sa v prípade prekážky právoplatne rozsúdenej veci vo veci meritórne opakovane nekonalo (nerozhodovalo), nie je porušením práva na súd (na prístup k súdu). Požiadavka vyplývajúca z ust. § 230 CSP je poistkou o nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia a naplnením princípu právnej istoty (ne bis in idem). Nevyhnutnou vlastnosťou súdnej ochrany v materiálnom právnom štáte totiž musí byť nastolenie stavu právnej istoty, ktorú dáva nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia spojená s vylúčením možnosti, že o veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, sa môže v budúcnosti znovu konať (k tomu bližšie pozri Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019, s. 877 - 933).

30. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci (impedimentum rei iudicatae) vylučuje možnosť vec znova prejednať, je neodstrániteľnou vadou konania a jej existencia (zistenie) vedie k zastaveniu konania. Prekážka res iudicata je vymedzená dvoma kritériami, totožnosťou osôb (sporových strán) a totožnosťou predmetu konania.

30.1. O totožnosť strán ide vtedy, ak aj v novom konaní vystupujú tie isté strany sporu alebo ich právni nástupcovia, pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne postavenie.

30.2. Totožnosť veci je charakterizovaná totožnosťou nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté za podmienky, že sa opiera o ten istý dôvod plynúci z toho istého skutkového stavu, resp. z rovnakých skutkových tvrdení. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne.

30.3. Naopak, prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je daná v prípade, ak v novom konaní síce ide o rovnaký právny vzťah medzi tými istými účastníkmi, avšak novo uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného konania a ku ktorým došlo až neskôr.

31. V posudzovanom prípade odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal, že je vylúčené, aby si ten istý navrhovateľ novým návrhom na vyhlásenie vykonateľnosti uplatnil akýkoľvek nárok z totožného exekučného titulu, o ktorom už raz bolo právoplatne rozhodnuté, že nespĺňa náležitosti a podmienky na vyhlásenie vykonateľnosti podľa Nariadenia Brusel I. Uzavrel, že súd prvej inštancie nemohol pristúpiť k opätovnému posudzovaniu cudzieho rozhodnutia z hľadiska podmienok pre

vyhlásenie vykonateľnosti, lebo takéto posúdenie už bolo realizované v predchádzajúcom konaní.

32. Pri posudzovaní totožnosti predmetu konania sa berú do úvahy dva aspekty, na základe ktorých dochádza k jeho individualizácii - procesný nárok a skutkový základ, z ktorého žalobca svoj nárok odvodzuje.

32.1. Odvolací súd vychádzal z toho, že totožnosť predmetu konania je v danom prípade daná cudzím rozhodnutím, o vyhlásenie vykonateľnosti ktorého žalobkyni ide. Uzavrel, že totožné rozhodnutie, hoci v inom vyhotovení, avšak opatrené totožným osvedčením v zmysle čl. 54 Nariadenia Brusel I, už bolo právoplatne preskúmané a v prieskume splnenia podmienok pre vyhlásenie vykonateľnosti na území Slovenskej republiky neobstálo (porov. bod 33. až 38. odôvodnenia napadnutého uznesenia). Za rozhodujúcu považoval tú skutočnosť, že v oboch konaniach bolo predložené zhodné osvedčenie k rôznym vyhotoveniam totožného cudzieho rozhodnutia. Uzavrel, že žalobkyňa predložila ten istý exekučný titul a na tom nič nemení ani skutočnosť, že ide o jeho inú kópiu. Žalobkyni nič nebránilo, aby inú kópiu exekučného titulu predložila už v skôr prebiehajúcom konaní sp. zn. 60Eud/5/2015. Iná úradne osvedčená kópia predložená v konaní o opätovnom návrhu, ktorá je s výnimkou dvoch číslíc dopísaných rukou úplne identická s kópiou rozhodnutia predloženou v predchádzajúcom konaní, a ku ktorej žalobkyňa predložila identické osvedčenie č. CN55/14 zo 16. októbra 2014, preto nemôže byť dôvodom pre opätovné preskúmanie splnenia podmienok na vyhlásenie vykonateľnosti toho istého rozhodnutia o nákladoch, pretože nepredstavovala nové skutočnosti, ktoré nebolo možné predložiť už v predchádzajúcom konaní.

33. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zahŕňa v sebe tiež právo na ochranu pred opakovaným uplatňovaním práva, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, pokiaľ nedošlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia v predpísanom konaní (II. ÚS 19/2009). Dovolací súd pripomína, že rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v predchádzajúcom konaní týkajúcom sa totožného rozhodnutia o nákladoch bolo podrobené dovolaciemu prieskumu a rozhodnutie dovolacieho súdu prešlo aj testom ústavnosti. O návrhu na vyhlásenie rozhodnutia o nákladoch za vykonateľné na území Slovenskej republiky už bolo raz s konečnou platnosťou rozhodnuté, preto nemožno prijať iný záver než ten, že táto skutočnosť zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá bráni opätovnému (hoc i len formálnemu) prieskumu toho istého rozhodnutia. Dovolaciemu súdu nie je známe žiadne právoplatné rozhodnutie, ani taká judikatúra EŠLP, či Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá by umožnila neprihliadať na prekážku právoplatne rozsúdenej veci.

34. Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z obsahu tohto práva ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

35. Dovolací súd v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil takú aplikáciu Nariadenia Brusel I, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu, resp. zásad, na ktorých stojí rozhodovanie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia na území iného členského štátu. Len to, že žalobkyňa sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje samo osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o dovoláciu argumentáciu žalobkyne, že v zmysle Nariadenia Brusel I neprichádza do úvahy iný spôsob rozhodnutia o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia, než vyhovieť resp. zamietnutie návrhu, dovolací súd poukazuje na čl. 40 ods. 1 Nariadenia Brusel I, z ktorého jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb vyplýva, že už podanie návrhu sa spravuje právnym poriadkom členského štátu, v ktorom sa žiada o výkon. Procesným predpisom, podľa ktorého sa v danom prípade postupuje, je práve CSP (pozri § 2), ktorý sa na konanie aplikuje ako celok, pričom neexistuje žiaden rozumný dôvod pre vylúčenie aplikácie všeobecného ustanovenia (§ 161 ods. 1 CSP) o povinnosti súdu skúmať v každom štádiu konania splnenie procesných podmienok a postupovať v závislosti od vzniknutej procesnej situácie. Možno preto uzavrieť, že zmyslu a účelu nariadenia nebráni zastavenie konania pre jeho neodstrániteľnú vadu.

36. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že záver odvolacieho súdu o vecnej správnosti uznesenia súdu prvej inštancie o nedostatku podmienky konania z dôvodu existencie prekážky veci právoplatne rozhodnutej je správny. Žalobkyňa preto neopodstatnene namietala, že jej odvolací súd, resp. súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

37. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k skúmaniu prípustnosti dovolania z hľadiska žalobkyňou namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

38. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

39. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

40. Žalobkyňa podala dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania. Proti uzneseniu o zastavení konania dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je vzhľadom na znenie ustanovenia § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. a) CSP prípustné. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP tiež nie je prípustné proti uzneseniu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia (§ 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. o) CSP).

41. Berúc do úvahy vyššie uvedené, dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

42. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

43. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.